

netop Eferne til Gode, saa at jeg altsaa anser Loven for at være hensigtsmæssig; men Hovedsagen for mig er, som sagt, om Finantserne kunne taale dette Afdrag, og det haaber jeg, at de ærede Medlemmer derovre, som ved Finantsernes Behandling forsikrede, at være Finantser, stode paa en saa god Fod, at vi ikke behøvede nogen Indbomsffat, ville oplyse os om:

Fischer: Det maa ikke have været den sidste ærede Taler ganske klart, hvad der forhandlede om ved Finantslovens 1ste Behandling, da man bragte Spørgsmaalet om en Indbomsffat i Forbindelse med Finantsloven; thi der var jo den Gang kun Tale om, hvorvidt det var nødvendigt at vedtage en Indbomsffat, der tog Indtægterne i Aaret 1871 til Udgangspunkt og skulde betales i de to følgende Aar, i medens der derimod ikke var Tale om, hvorvidt man skulde vedtage en Indbomsffat for en længere Tidssfølge, eller om denne Indbomsffats Anvendelse til dermed at reformere andre Skatter. Det ærede Medlem maa derfor ikke ganske have forstået Forhandlingen den Gang. — Vi ere noget uheldig stillede, naar vi i dette Dieblit skulle forhandle det foreliggende Lovforslag, idet det af den høit ærede Finantsminister er antydet i det andet Thing, at han ikke vilde kunne modtage det, uden at der paa anden Maade blev tilstaaet ham Erstatning for den Afgang i Indtægter, som det vil medføre. Det maa jo nemlig afhænge af, hvilken denne Erstatning skal være, om man tror at kunne gaa ind paa den her foreslaaede Medsættelse i ethvert Tilfælde maa en Betragtning af den Natur have en væsentlig Indflydelse paa Bedømmelsen af Lovforslaget. Jeg vil nu for mit Bedkommende ikke være meget tilbøjelig til at gaa ind paa en Omlægning af gamle Skatter. Gamle Skatter have en Gang saaledes indordnet sig i Forholdene, og Forholdene ordnet sig saaledes om Skatterne, at de Ubilligheder, som maasse have fundet Sted den Gang de bleve påaalagte, efterhaanden have udjevnet sig. Næsten man altsaa ved saadanne ældre Skatter, og skal man ty til andre Skatter for at erstatte dem, saa hender det let, at man kommer til at ramme

der, hvor man ikke har tilfattet at ramme, og at man ikke udretter det Gode, som man har tilfattet ved Skatteomlægningen. Vil man følge den Vej, som den ærede sidste Taler antydede, nemlig at ramme dem, der kunne taale Besskatning — saaledes udtalte det ærede Medlem sig —, saa tror jeg, at man meget let kan tage fejl. Derfor man nemlig mener, at Arbejdsgiveren er den, som kan taale Besskatning, og Arbejderen den, som ikke kan taale den, og at man derfor skal tage Skatten fra Arbejderen og lægge den over paa Arbejdsgiveren, saa tror jeg, at det ved nærmere Overbetelse maa blive klart, at man muligens derved slet ikke opnaar, hvad man tilfigter. Arbejdsgiveren vil da sige til Arbejderen: Tidligere affordede vi med hinanden paa den og den Maade, da Besskatningen var af den Besskatning, men nu er Byrden tagen fra Dig og lagt over paa mig, nu maa vi affordere paa en anden Fod; og det kan da meget let hændes, at Arbejderen kommer tilkort med den nye Besskatning. Hvis Bygningsmægten skal stride ind i sige Forhold, maa den være meget varsom, og det af to Grunde, for det Første, for at den ikke skal svække Tilliden til sig selv ved at foretage Noget, der ikke fører til Maalet, og for det Andet, for at den ikke skal bortlede Opmærksomheden fra andre Ting, der muligvis kunde tjene til Arbejdernes virkelige Gavn, idet den udgiver sig for at ville drage Omsorg for Arbejderne. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg under Forudsætning af, at man overhovedet under det Hensyn, som den høit ærede Finantsminister har gjort gjældende, tror at kunne gaa ind paa det foreliggende Lovforslag, ikke er uden Haab om, at det dog virkelig vil kunne udrettes Noget til Gavn for de arbejdende Klasser ved Hjælp af dette Lovforslag. Det er jo allerede under den nuværende Besskatning en Regel, at Bygningen der ere asjurerede for under 200 Rd., ere frie for Bygningsafgift. Denne Bestemmelse er imidlertid fra 1802, og nu har den en ganske anden Virkning, end den havde den Gang. At man derfor nu, saaledes som det her er slet, forhoier Summen til henholdsvis 700 Rd. og 500 Rd. i Kjøbstæderne og paa Lan-